

tajena. Po subjektivní stránce rozsudek zjišťuje znalost obžalovaných o účelu organisace, která podle jich vědomí měla být ve shora uvedeném smyslu tajena před úřady. Zmateční stížnost uplatňující proto též zmatek podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. není odůvodněna, současně pak vytýkaný zmatek podle čís. 9 písm. b) vůbec po zákonu neprovádí. Bylo ji proto zavrhnouti jednak jako neprovedenou, jednak neodůvodněnou.

Čís. 3453.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Tomu, kdo nabytí usedlosti v dražbu dané za dražebního řízení, nebrání tato skutečnost sama o sobě, by nemohl užítky z ní bráti, plody si přivlastniti a jich i jinak než k uspokojení knihovních věřitelů upotřebiti, děje-li se to v rámci řádného hospodaření a nejsou-li tyto užítky zasaženy vnucenou správou nebo mobilární exekucí (§ 1 zákona).

(Rozh. ze dne 20. dubna 1929, Zm I 112/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 1. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem maření exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti jest přisvědčiti, vytýká-li rozsudku s hlediska zmatku podle čís. 5 a), 9 a) § 281 tr. ř. vadnost a nesprávné právní posouzení případu, pokud vyslovuje, že šlo stěžovateli o zmaření exekuce, a že jednal v úmyslu zmařiti uspokojení věřitelů, přes jeho námitku, že vykácel na svém pozemku stromy ve výkonu řádného hospodaření. Soud nalézací vyslovuje ovšem v rozsudku, že obžalovaný jednal v úmyslu znehodnotiti usedlost a poškoditi tím věřitele; — že mu šlo o to, by z nemovitosti »vyždímal« tolik peněz, kolik bylo vůbec možno; — přechází však přes námitku obžalovaného, že šlo o řádné hospodaření, jen poukazem na to, že obžalovaný byl by pak býval nucen peníze strženého použití k uspokojení knihovních věřitelů, což neučinil nebo učinil jen částečně. Než právě tento poukaz nasvědčuje právně nesprávnému posouzení věci soudem nalézacím v naznačeném směru. Neboť třeba obžalovaný nabytí usedlosti v dražbu dané za dražebního řízení, nebrání tato skutečnost sama o sobě, by nemohl užítky z ní bráti, plody si přivlastniti a jich i jinak než k uspokojení knihovních věřitelů upotřebiti, jakmile se děje toto brání užitků v rámci řádného hospodaření a nejsou užítky ty zasaženy vnucenou správou nebo mobilární exekucí. Nesměl tedy soud nalézací, jak se to děje v napadeném rozsudku, označiti hájení se obžalovaného, že se vykácení stromů stalo u výkonu řádné správy nemovitosti jím již v období dražebním koupené, prostě bezvýznamným a dovozovati alespoň nepřímo úmysl obžalovaného čelící k částečnému

zmaření uspokojení jeho věřitelů z pouhé okolnosti, že za dříví strženého peníze neužil výhradně na uspokojení knihovních věřitelů. Na tomto podkladě jeví se zjištění úmyslu § 1 zák. o zmaření exekuce vyžadovaného neúplným a ve svém důsledku právně pochybným; i bylo zmateční stížnosti z důvodů čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti k novému projednání a rozhodnutí do první stolice, aniž bylo třeba obírat se ostatními námitkami zmateční stížnosti. Při novém projednání bude pak na soudu první stolice, by vhodnými průvody zjistil, vybočuje-li pozastavená činnost obžalovaného skutečně z rámce řádného hospodaření čili nic, zda si byl obžalovaný toho vědom, že, kácí stromy, z těchto mezí vystupuje. Podotýká se, že výrok o trestu je pochybený, jelikož trest tuhého vězení by bylo lze vysloviti jen, kdyby tu byly okolnosti přitěžující (§ 2 zákona o maření exekuce), kdežto soud nalézací vyměřuje trest, neshledal žádných takových okolností.

Čís. 3454.

K pojmu »veřejné listiny« ve smyslu § 199 d) tr. zák. se vyžaduje, by byla vystavena veřejným úřadem neb osobou zákonem zvláště k tomu ustanovenou v oboru jejich působnosti.

Vystavení vysvědčení o vyhoření a vysvědčení chudoby k cíli žebroty nepatří v obor působnosti obecního úřadu, neboť podle § 3 zákona z 10. května 1873, čís. 108 ř. zák. je vydávání takových vysvědčení zakázáno. Nespadá proto padělání takového vysvědčení pod sankci § 199 d) tr. zák.

I když zrušovací soud, přezkoumávaje rozsudek pro zločin podvodu podle § 197, 199 d), 200, 201 d) tr. zák., vyloučil kvalifikaci podle § 199 d) tr. zák., nemůže přihlížeti k ustanovením nového mírnějšího zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., byl-li rozsudek prvního soudu vynesěn před účinností tohoto zákona a odsuzující výrok pro zločin podvodu podle §§ 200, 201 d) tr. zák. zůstal v právní moci, nebyv zmateční stížností napaden.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1929, Zm I 183/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 18. února 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d), 201 d) tr. zák., vyhověl, pokud napadla rozsudkový výrok kvalifikující jeho čin také podle § 199 písm. d) tr. zák., a napadený rozsudek ohledně této kvalifikace zrušil. Důsledkem toho zrušil rozsudek i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a vyměřil obžalovanému za zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 písm. d) tr. zák. a za pravoplatně zjištěný zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. podle § 100 odst. 2 tr. zák. nový trest.

Důvody:

Obžalovaný byl napadeným rozsudkem uznán též vinným, že, vydává se za pohořelého chalupníka Josefa N-a z N. V. a vykazuje se padě-